

[Lombourn.]

heden, men til gengæld risikerer man at bremse de teatre, der særlig er interesseret i eksperimenter; man kan løbe en risiko for, at det populære teater bliver for dominerende.

Derfor mener jeg, at hvis man vil opfylde eller i hvert fald nærme sig opfyldelsen af disse 4 mål, som jo godt indbyrdes kan have visse konflikter, må man prøve at skabe en støttelovgivning, som afbalancerer alle 4 synspunkter. Det synes jeg er lykkedes i dette teaterlovsforslag, og jeg kan derfor ikke andet end have megen sympati for de principper, der ligger i det.

Jeg synes, det er meget afgørende, at man igennem denne lovgivning kan videreudvikle publikumsorganisationerne. Det er blevet sagt — jeg tror, det var fru Gunhild Due, der sagde det — at hvis disse organisationer og abonnementsordninger og billetkøbsordninger bliver for dominerende og tager en væsentlig del af støtten, risikerer man, at det mere vanskelige teater, det mere krævende teater, får færre chancer. Det kan ske, men det modsatte kan også ske. For gennem abonnementsordningerne sikrer man teatret et publikum over 2, 3, 4 forestillinger, således at man faktisk åbner mulighed for at kunne placere én vanskelig forestilling sammen med et par populære — så man kan lige så godt opnå det modsatte resultat. Under alle omstændigheder mener jeg, det er helt afgørende for teatrets fremtid, at man arbejder for en øget publikumsinteresse.

Når det tyske teater lever så godt, som det gør i dag, tror jeg det i væsentlig grad skyldes, at man gennem publikumsorganisationerne virkelig har skabt et stabilt og meget interesseret publikum. Det er min fornemmelse, at den, der står på scenen, henter sig den største inspiration fra et fyldt teater, og at man må foretrække det fremfor et halvtomt teater med til gengæld en check fra staten ude i kassen.

Jeg vil også gerne sige noget om teaterskolen. På grund af den uro, der har været i og omkring den, har der været røster, der har udtalt, at man ikke skulle have nogen teateruddannelse. Det skal man naturligvis. Det ville være helt uacceptabelt, at vi i Danmark på dette punkt ville føre en anden politik, end man gør alle andre steder i

verden. Napoleon oprettede den franske teaterskole i 1804, og den har såmænd fungeret helt godt siden. I alle vesteuropæiske lande har man teaterskoler, og de fungerer. I USA har man et meget spændende undervisningssystem inden for teatret knyttet til universiteterne; det har ikke alene givet en overordentlig smidig uddannelsesform, men det har skabt en række avantgardescener, som har bidraget væsentligt til at give den kvalitet, amerikansk teater har i dag.

Det gode ved den nuværende form for teateruddannelse er, at man i modsætning til tidligere undgår, at de studerende skal arbejde som statister på teatret, hvilket de ikke får så forfærdelig meget ud af; men mangelen synes at være en vis isolation. Jeg tror, at den målsætning, man skal sætte sig for en teaterskole, en teateruddannelse, er, at man skal prøve at skabe et teatermiljø, en teateratmosfære, hvor ikke alene de, der vil være skuespillere og instruktører, kan blive uddannet og kan følge undervisningen, men hvor alle, der overhovedet arbejder med teatret, kan komme. Det gælder altså også dramatikere, teaterpædagoger, belysningsmestre, teatermalere, litteraturstuderende, dem, der studerer, fordi de måske har det særlige mål engang at ville være teaterkritikere. Det burde også være sådan, at de, der er uden for det egentlige teater, men alligevel bruger teatrets form i undervisningen, f. eks. de lærerstuderende, som skal anvende den musiske pædagogik, kunne følge en sådan undervisning. Det ville også være det sted, hvor man kunne foretage teaterforskning, hvad vi jo ikke har i øjeblikket.

Et sådant miljø skulle bygge på det princip, at man forsøger på at trænge ind i teatrets væsen, som — det kan jo lyde som et paradoks — er en af de mest kollektive kunstarter og samtidig en af de mest individualistiske; det er nu ikke noget paradoks. Men dette kunne man nå, hvis man virkelig havde et teatermiljø.

Derfor vil jeg gerne foreslå, at vi i det udvalg, som skal nedsættes, drøfter, om vi kunne ændre teateruddannelsen således, at det bliver en uddannelse, der kommer til at høre under universitetet i forbindelse med litteraturstudiet, sådan som man kender det i en række lande og specielt i USA, hvor det som nævnt er universiteterne, der har